

BUDNOST

DETE UČI

Dete oponaša pokrete odraslih,
i tako uči.
Kap kiše ponavlja za varnicom
njen skok u prazninu,
i tako uči da nestane, da je nema.

Udisajima i izdisajima, pluća
imitiraju kruženje planeta.
A reči, što se stiskaju jedna
uz drugu u rečenici, čine isto
što i zrna peska u pustinji.

Znanje raste, iskustvo je sve
veće, ali dete, njega
sve manje u čoveku ima.

Ono sada podražava korake
koji zamiru pod prozorom,
i trepet srca koje se
upravo vratilo iz šetnje
po našim grudima.

BUDNOST

Budno oko policije u stanju je
da otkrije najmanjeg prestupnika,
čak i ako je veličine mrava.

Ni stražar, čije su zenice
dve ključaonice, ni on
nikada ne sklapa oči.

Ne spava sijalica u klanici,
gde ljudi hodaju u krvavim
keceljama, a niz zidove se cedi tuga.

Daleko od sna je pogled hirurogov
dok zaseca kožu abdomena
i otkriva kancerogeni organ.

Večno su budne oči ljubavnika:
svetle i kada se sve drugo
u noći ugasi.

I smrt ima širom otvorene
oči. Ne zatvara ih
ni kada spava.

ODRAZ

Treba konačno da zastanem i pogledam
u ono što moj lik odražava.

Ali to nije ogledalo, nisu ni okna
na prozorima, ni glatke površine zidova.

Nisu ni pesme, ma koliko uglačane.
Ni stihovi koje, istina, magli moj dah,

ali oni su ipak materija, hrapava,
nedovoljno glatka da mi vrati lik.

Nije to ni tvoje telo, mada ono svetli
kao jezero, mala iskra u kosmičkoj noći.

Sebe vidim samo u očima dečaka koji me
gleda i zamišlja, igra se, da je on – ja.

Svaka druga površina je prazna, na njoj
nema odraza, niko odatle ne gleda.

Svejedno da li na nju pada sunce,
po njoj klize ptice i oblaci,

ili je ta površina ogledalo
osuto zvezdama.

STRELIŠTE

Strelac je promašio.
Umesto metu, pogodio je
sunce u oko,

i vazduh u grudi,
i vodu ranio u bok –
više ne može da trči.

Strelac ima prste od plamena
i snove u kojima se gušter
sunča na stubu razrušenog hrama.

Podesi nišanske sprave! –
svi viču. Ili dajte
drugoga da gađa – dodaju.

Strelac ponovo zauzima stav,
podiže oružje. Svima oči gore.
Srce, samo jedno, zebe.

REKA

Reka koja protiče kroz moj san,
da li je to Dunav – reka mog
detinjstva, u kojoj sam se kupao
kada bih sa drugovima
pobegao iz škole;
ili Sava, reka koju sam
odabrao da uz nju starim,
da posmatram odbleske
dnevnog svetla i galebove
sletele na njenu površinu;
ili Temza, kraj koje sam
jednom šetao, prisećajući se
pesme pesnika koji je pisao
o njoj, i o ljudskoj bedi,
o okovima koji zveče
u svakoj čovekovo misli;
ili Gvadalkivir, čija mi se
boja učinila nalik očima
devojke čiji pogled odavno
na mene ne sleće?
Ili je to reka filozofska,
ona što se menja, postaje druga
svaki put kad u nju zakoračiš?
Ili pesnička, ona koja je
uvek samo u odlasku, u proticanju?
Reka smrti, ona koju si preplivao
i na drugu stranu stupio
a da ovu nisi dobro ni osmotrio;
ili reka života, ona koja podlokava
obale, i preliva se preko
ruba slepoočnica, koja korito
dubi u tvojim grudima?
I dok vazduh ulazi i izlazi iz pluća,
ti sanjaš lađu napetih jedara
i čudiš se da je ona prazna,
niko u njoj ne plovi.

MALI TRAKTAT O SNU

To nije stvar apstraktna, ili
nedohvatna kao mušica što se
oslobodila iz mreže pauka.

Snovi su nešto vrlo konkretno.
Kao otisak duše, pohranjeni su
u kartoteku nepostojanja,

i po tom otisku svako od nas
lako ulazi u trag svom telu,
u njemu se nastanjuje.

Oni su kulisa od vazduha koja se
ne uklanja. Glumci, predstave,
publika – sve to se brzo menja.

Svakodnevno susretanje
na ulici, u autobusima,
na peronima stanica,

nije potvrda da mi živimo
zajedno, pre govori
da jedni druge sanjamo.

A to što se mimoilazimo,
tek neko nekog dodirne,
to je zato što se

u snu trzamo, i san se
kida, i ponovo se
njegove niti spajaju.